

Srečno novo leto!

Kaj hočemo in česa nečemo?

Ta ali oni, ki ne pozna dobro našega stanovskega življenja in precej živahnega gibanja v našem stanu od prevrata pa do danes, bo najbrž začuden vpraševal, zakaj neki je slovenskim poštarijem, ki so še nedavno imeli nekam močno in impozantno Zvezo vseh svojih organizacij, treba drugega glasila. Domneval bo mogoče bogve kaj in iztikal za razlogi. Ako se bo obrnil na napačno adresu, bo dobil najbrž kratek odgovor, da so to pač kaprice nekaterih, ki ne razumejo velikih gesel sodobnosti in ki se bodo kaj kmalu unesli. Od druge strani bi pa dobil odgovor, da je tudi stanovsko življenje v tesni zvezi z ostalim življenjem in da zahteva torej tudi stanovsko življenje svoj mirni, naravni razvoj, brez velikih skokov, ki jih narava nikjer in nikoli ne dela.

Ljudje, ki imajo drugačno prepričanje, ki ne priznavajo preteklosti in ki se ne utegnejo muditi niti v sedanjosti, temveč ki se jim strašno mudi samo naprej in naprej v bodočnost, so dvignili prapor z geslom: enakost in edinstvo. Ti ljudje zahtevajo, da morajo priseči na ta prapor vse poštne organizacije, češ samo v tem znamenju je zveličanje poštnega stanu.

Ker tega štiri poštne organizacije doslej niso hotele storiti, ker so pač mnenja, da vodijo k notranji trdni konsolidaciji in poštenemu socialnemu sožitju razna pota, ne pa samo devize, parole in gesla, jim je začel nasprotni tabor očitati navižnost, reakcionarnost, nerazumevanje sodobnih socialnih težnj, brezidejnost itd., itd.

Naravno je torej, da se je moral odpreti tudi drugi ventil, ki bo nekoliko reguliral dinamiko parnega kotla.

Za začetek se nam zdi najprimerneje, ako načnemo nekaj načelnih vprašanj, ki bi pokazala, kako umevamo mi, ki se upiramo in nečemo čez drn in strn za praporom nasprotnega tabora, stanovsko socialno udejstvovanje.

Mi namreč vemo, da sloj oziroma stan ni sam sebi namen, temveč da usmerjajo in diktirajo razvoj slojnih stanovskih interesov samo družinsko narodni interesi, ne pa narobe. Mi vemo, da gre sloju naloga, da življenje družine in naroda pospešuje in da mora biti in je nujno njegov najvišji zakon: salus familiae ac nationis (blaginja družine in naroda).

Nadalje vemo tudi to, da kot poštni stan produciramo tako kakor vsak drug stan za družino in narod in da smo čisti kon-

zumenti samo toliko, kolikor spadamo v družbo, ki ni produktivna, temveč ki samo konzumira.

Sredstva za produkcijo prejemamo in moramo prejemati od države, v kolikor vemo, da je njeno jedro v pravnem reguliranju ostalih socialnih zajednic, torej končno družine in naroda. Država je torej samo nekaj regulator v družinskih narodnih in slojnih edinicah. Ona predpostavlja te edince in bi je brez njih ne bilo.

Neposredni namen sloja je torej produkcija, ki bi pa bila, kar je jasno, brez potrebnih vitalnih potrebščin nemogoča.

Namen naš je torej produkcija, ni pa to naša skrb, pač pa je to skrb države, ki je zgrajena na družini, narodu in slojih in ki bo morala vedno skrbeti za produkcijo, ako bo hotela sama obstojati.

Mi obsojamo in nečemo amerikanizacije, kakor jo nekateri pojmujejo, češ vsak stan se mora sam boriti za svoj položaj. Vsi stanovi so potrebni. Produkcija enega stanu omogoča produkcijo drugega stanu. Današnja občo pauperizacijo, splošno obubožanje državnih uradniških stanov bodo drugi boljše fundirani stanovi sčasoma tako občutili, da bodo morali tisti, ki so krivi bede uradniških stanov, dvigniti te stanove na normalni nivo, ako bodo hoteli imeti brezpogojno potrebno ravnotežje v slojnih edinicah in mirno, solidno produkcijo naroda oz. družin.

Kot člani lastnega sloja pa hočemo in bomo stremeli za tem, da bo vladalo pravo razmerje med posamezniki v tej naši socialni zvezi, ker socialnost je v temelju čustveno nagonsko razmerje človeka do človeka. Mi hočemo, da bo nastalo tako razmerje med posameznimi člani in skupinami, da bo zavladala zadovoljnost, iskrenost in zaupanje. Ali mi ne priznavamo in ne moremo priznati neki primat načelu egalitét (enakost), ker bi s tem že prenehala vsaka ambicija, bi se kratil svobodni razvoj posameznika in tako vsega pravega napredka v stroki. Ne priznamo pa in ne moremo priznati tudi samo načela libertét (svoboda), ker bi to povzročalo preveliko, nezdravo diferenciacijo. Individualnost in celokupnost sta in morata biti vedno vezani druga na drugo. V jedru smo pač vsi kolektivna bitja in kot taka torej ne moremo zavračati enakosti. Enakost in svoboda sta si kakor ogenj in voda. Popolna, sama enakost ne trpi svobodnega razmaha in individualni svobodni razvoj mrzi enakost. Razganja ju nekaj kit, ki veže, ne pa razganja. In ta kit, ki ga je že instinktivno našla francoska revolucija, je fraternité (bratstvo).

Edino na podlagi teh načel je mogoča plodonosna produkcija, dviganje stanu in preko njega čim večje donajanje koristi družinam, narodu in torej tudi državi.

Mi ne vidimo edine rešitve v skupni ali kakor pravijo, edinstveni organizaciji, ki bi predvsem gledala na to, da bo državo drezala, češ tako delo opravi lahko z uspehom samo močna, edinstvena organizacija. Mi stremimo za enotnostjo v našem stanu, ne zahtevamo pa strnitve vseh poštnih nameščencev v eno močno falango, v eno samo, skupno, mogoče celo bojno organizacijo. Taka formacija ni pogoj, ne garancija za izboljšanje razmer v stanu samem in slednjič ni in ne more biti naš cilj, dasi vemo, da je ravno to končni cilj zgodovinskega procesa človeškega razvoja.

Mi smo prepričani, da je miren, počasen tempo evolutivnega razvoja pravi tempo, ker samo tak tempo vodi do prepričan in do spontanega solidnega združevanja.

Mi ne obsojamo nam nasprotnih ali celo diametralnih idej in stremljenj, ker nima nihče pravice oponašati komu kako idejo, pa če se mu zdi še tako absurda, ali jo mogoče celo dušiti. Tako početje bi spravilo morda nasprotnika do molka, a bi ga ne vzgajalo in bi ga ne dvigalo, temveč napravilo zakrknjenega, prepričalo bi ga pa prav gotovo ne.

Zato, homo skušali vedno in povsod s pošteno diskusijo, debato in če bo treba, tudi s polemiko dognati, kaj je prav in kaj ni, in kaj bi bilo potrebno ukreniti, da se ozdravi, kar je nezdravega, oziroma, kar se nam pač nezdravo zdi.

Ne bomo se potapljali v sentimentalnosti preteklosti, ker bi ta ali oni lahko domneval da smo »zagrenjeni«. Večkrat bo pa morda tudi to potrebno, ker pozicijo sedanjosti določaš najlažje tako, ako se malo ozreš nazaj. Ne škodi pa tudi za korake v bodočnost, ako si tu ali tam pomoreš z dobrimi izkustvi iz preteklosti.

Zlasti nas bo pa vodilo načelo spoštovanja med seboj in skrb za to, da bo vsak posamezen član naše socialne edinice lahko mirno, vestno in brez strahu pred kako rivaliteto izvrševal svoje dolžnosti na tistem mestu, ki mu gre.

Edino v takem ozračju se bomo vsi dobro počutili in iskreno med seboj živeli. E.

Edinstvena organizacija?

Ako se ozremo po društvenem polju in malo natančneje pregledamo in premostrimo vezi, ki spajajo posamezne člane v celoto, to je društvo, tedaj najdemo malone povsod tele bistvene točke, na katerih se je to ali ono društvo osnovalo: a) šolizobrazba in c) cilj. To so kardi-ska izobrazba, b) strokovna nalne točke, rekel bi stebri vsake dobre in na znotraj močne organizacije. Vsaka druga organizacija, ki teh činiteljev takrat, ko se je snovala, ni upoštevala, stoji na peščenih tleh in prvi piš ji bo že izpodmaknil temelje. Po gornjih vidikih je in more biti zato močna le enotna, homogena organizacija, ki druži v sebi člane z enako izobrazbo in enakimi zahtevami. Samo v taki organizaciji je dovolj zdrave energije in močne volje. Take organizacije njeni člani, ki so zares zvezani med seboj kakor člani na verigi, ne bodo nikdar zapustili, ker edino ona razume njih težnje in zahteve in ker edino ona sama bo in lahko brani njih interese.

Ne moremo si misliti, da bi se na pr. naš najnižji nameščenec mogel s polnim zaupanjem in trdno vero udeleževati

v organizaciji, v kateri bi odločali recimo samo juristi, ki poznajo sicer kolikor toliko njegov mizerni položaj.

Domače intimno ognjišče je torej samo enotna, homogena organizacija, vsaka druga, iz heterogenih elementov sestavljena, pa je podobna taborišču pod milim nebom, kjer plapolja več ognjev in kjer vzdržuje disciplino proviant in rog.

Mikavna je ideja edino ene, skupne, recimo edinstvene organizacije, ker se pač zdi, da bi bila taka organizacija najboljša protiutež proti raznim mahinacijam, tako strokovnim, kakor tudi političnim. Ali tovariši, kaj ni to samo nekaj, kar si nekateri žele zaradi ljubega miru, drugi pa morda celo iz sebičnih nagibov.

Tako je z edinstveno organizacijo, pa naj si jo nekateri še tako žele. Slep pač to, češ velika, močna organizacija je edino jamstvo za eventualno dosego izboljšanja sedanjega moralnega in materialnega položaja. Mnenja sem, pa tudi popolnoma prepričan, da sedanje poštne organizacije niso na pravem potu pojmovanja društvene ideje. Zdi se mi, da jih je prevzel optimizem.

Tovariši! Ne vdajajmo se optimizmu, ostanimo na realnih tleh in držimo se svojih društev, ki so enotno organizirana iz homogenih članov. Ne silimo pa nikogar in nobenega člana kake organizacije, da bi molče odobral stalni vodstva organizacij. Sedaj je dana vsakomur prilika, da v enem ali drugem glasilu javno pove svoje mnenje in svetuje s predlogi. Ko se bodo pojmi vsestransko razbistrili in položaj med organizacijami razčistil, tedaj bodo mogoče prišli optimisti na zeleno vejo in upajmo, da vsaj po desetih letih! — Vendar nečem ničesar namigavati, še manj pa prorokovati. Rečem pa, da bodo ostale take organizacije, katerih člane druži en in isti program in ki imajo isti cilj. Zato naj se druži vsakdo s tovariši, ki so mu najbližji... Tako nudi vsak posameznik največje garancije za razvoj organizacije, s katero po srcu in izobrazbi simpatizira, in tako pomaga ustvarjati močne enotne, homogene organizacije.

Kadar bodo sedanje organizacije na znotraj dosti močne in ko bo članstvo stalo enotno za vodstvom svoje organizacije, tedaj bo morda mogoč edinstven nastop vseh organizacij. Tak nastop bi se izvedel v sporazumu s predstavniki vseh p. t. organizacij, in sicer vsaj tedaj, kadar bi šlo za skupna vprašanja finančne narave, ko bi se v soglasju predlagale nadrejeni oblasti zadeve, ki bi jih sprožila ena ali druga organizacija.

Mislím, da je to edina prava pot, ker po tej poti gredo tudi vse velike organizacije. Ne mislim pa, da je to prava pot samo zato, ker hodijo po njej tudi drugi, temveč ker vemo iz dolgoletnega društvenega življenja, da smeš zaupati samo sebi in se le nase opirati, ker boš uspel, čeprav si sam, samo ako so tvoje zahteve v mejah zakona ali sicer sprejemljive.

Hodimo svoja pota in jačimo svoje vrste. Če pa nam bo grozila nevarnost, tedaj vsi na plan za skupne interese. Z.

Novi poštni zakon.

Poštni »Vestnik« št. 22., ki je službeni list ministrstva pošte, poroča, da je novi poštni zakon dokončan in da bo sedaj parlamentu predložen v razpravo po »skrajšanem postopku«.

Zadeva je tako resna, da moramo tej vesti dodati za enkrat kratek komentar. Jasno je, da nam je treba enotnega, modernega poštnege zakona, ki bi odpravil sedanje diference in nedostatke. Ta zakon pa bi moral biti tak, da bi sedanje stanje zboljšal, najmanj pa tak, da bi ga ne poslabšal.

Že namera, da se hoče novi zakon uzakoniti po skrajšanem postopku, vriva opravičeno sumnjo, da se vsebinsko predlog zakona v zakonodajnem odboru, kakor tudi v parlamentu ne bo obdelaval z ono natančnostjo, kakor je to potrebno. Poslanci se ne bodo niti utegnili poglobiti v snov, še manj pa preskrbeti si pravičnih tolmačenj v mnogih dvomih, a kaj šele dobiti od svojih volilcev podatkov o raznih željah in nedostatkih. Pa tudi javna kritika zakonskega predloga ne bo mogla dovolj natančno obdelati, ker ne bo časa za to.

Drugo, kar je zelo važno, je pa to, da se hoče novi poštni zakon uzakoniti še preden bo zagledal luč sveta novi zakon o občinah, ki bi imel in bo seveda imel pri tem eminentno važno vlogo. Pri novem poštnem zakonu se bo pač upošteval stari zakon Srbije, kjer prav za prav ni podeželskih pošt, temveč, kjer opravljajo ta posel takozvane občinske pošte oz. občinski pisarji. Mi se vsaj bojimo, da bo tako! V Srbiji to pač gre ali je vsaj šlo, ker so tam občine majhne. Vsaka vas je občina zase. Zato je tam tudi izvedljivo, da pošte ni treba dostavljati na dom, temveč da si vsak sam hodi po pošto, kar je pa tudi skoro potrebno, ker mora vsaki stranki občinski pisar oz. poštar pismo tudi prečitati in napisati celo odgovor, ker je veliko ljudi nepismenih.

Pri nas pa je to drugače in težko izvedljivo, in če bi se izvedlo, bi to silno poslabšalo sedanje stanje. Ker bi tako odpadle najbrž vse selske dostave, bi morali pač ljudje romati po pošto po cele ure daleč, in sicer po 2—3 ure, če bi jo hoteli dobiti, ali bi pa obležale pošiljke na občinski pošti. Tako bi bila Slovenija v svojem kulturnem razvoju vržena zopet za 50 let nazaj. Nastalo bi seveda nezadovoljstvo in splošno zabavljanje.

Skrbi nas in zato smo opravičeno napisali te vrstice, čeprav pavšalno, ker osnutek novega zakona v detajlih pač ne poznamo. Pozneje pa bomo o tem še spregovorili, če seveda ne bo sploh prepozno.

S tem smo hoteli samo opozoriti merodajne činitelje na nevarnost, ki preti zlasti nam Slovencem.

Končno smo pa mnenja, da bi osnutek novega poštnege zakona morale dobiti v presojo vse direkcije pošt, strokovne organizacije in razni strokovnjaki s pravico, da smejo staviti ministrstvu svoje predloge in pomisleke. Pa tudi poslanci bi morali imeti priliko, da osnutek preštudirajo in si zbero podatke za spremembo osnutka. Tako pa se je, kakor se zdi, osnutek izdelal pod klobukom in bojimo se, da bo zakon tudi temu primeren. Vendar se pa da še vse popraviti, in sicer tako, da se predloži osnutek v študij vsem faktorjem, ki smo jih pravkar našli.

Vsekako pa bo padla odgovornost za to, kakšen bo novi poštni zakon, na naše, zlasti slovenske poslance!

Opozorilo!

Prva številka strokovnega glasila »Poštar«, ki se je pravkar razposlala vsem članom »Osrednjega društva nižjih pošt-nih uslužbencev«, je obvezen list za vse članstvo našega društva.

Naročnina se bo plačevala od članarine. Razumljivo je, da bo osrednja blagajna imela s tem občutno večje izdatke, zato pa naj člani svojo redno in eventuelno tudi zaostalo članarino redno plačujejo.

Zavračanje lista je brez smisla, ker je list obvezen za vse in plačan iz članarine.

Članstvo se naproša za dopise z aktualno vsebino, da bo uredništvo imelo gradiva na razpolago in s tem dalo listu popoln izraz, katerega zasluži.

List »Poštar« ni namenjen samo slovenskim poštnim uslužbencem, temveč se bo razpošiljal tudi poštnim nameščencem izven slovenskih mej.

Led je prebit, zato vsi na delo in pomoč glasilu.

V. Dvoršak.

OSEBNE VESTI.

Postavljeni: za kondukterja III/3 Anton Schweiger na Jesenicah na Gor.; za zvančnika v 3. skupini Ciril Drošč v Murski Soboti, dnevničar po čl. 306 fin zak.; za pogodbo pošt. Amalija Popovič v Donji Dubrovi; za dnevničarje Roza Pavšič v Mežici, Anton Jekovec v Dev. Mar. v Polju in Marija Kokol na Mariboru 2.

Premeščeni: pb ur. II/3 Marija Rabič iz Konjic v Celje; pb ur. II/4 Marija Porenta iz Ljubljane 4 v Sevnico in Elizabeta Hrovat iz Ljubljane 1 v Zidani most; konduktar III/3 Alojzij Ljubič iz Litije na Ljubljano 1 in Josi Pavlin z Maeribora 2 v Podčetrtek; telef. III/3 Pavlina Milavec z Rakeka v Dolenji Logatec; priprav. III/4 Vladislava Mikuž iz Loškega potoka na Ljubljano 1 in Kristina Mirtič iz Ruš v Maribor 1; zvan. 1. skupine Alojzij Žerdoner z ravnateljstva na Ljubljano 2; zvan. 3. skupine Karolina Šeme iz Šoštanja v Žiri; dnevničar Zora Triglav iz Dolenjega Logatca na Rakek in Alojzij Sedej iz Ljubljane 2 na ravnateljstvo.

Upokojeni: Angelika Kokali, pb ur. II/2 v Celju.

Poroke: pb ur. II/3 Anica Kunej v Celju se je poročila s hmeljskim komisarjem Josipom Vovkom, pog. pošt. Josip Kutnar v Starem trgu ob Kolpi pa z Marijo Pajk.

Dnevnice. Po uredbi o odškodnini za potne in selitvene troške civilnim državnim uslužbencem, ki je že stopila v veljavo, znaša dnevica za službena potovanja na teritoriju naše kraljevine: za ministre in državne podtajnike 250 Din; za uradnike I. kategorije 1., 2. in 3. skupine 200 Din, za uradnike I. kategorije 4. skupine 140 Din, za uradnike I. kategorije 5. in 6. skupine ter II. kategorije 1. in 2. skupine po 110 Din, za uradnike I. kategorije 7., 8. in 9. skupine, II. kategorije 3. in 4. skupine ter III. kategorije 1. in 2. skupine po 90 Din, za uradnike II. kategorije 5. skupine ter III. kategorije 3. in 4. skupine po 75 Din, za zvančnike 60 Din in za služitelje 50 Din. Čas za dnevnic se računa od ure odhoda do ure povratka. Za vsakih 24 ur se računa polna dnevica.

MATURANTSKO DRUŠTVO POŠTNIH URADNIKOV, podružnica Ljubljana

vabi

svoje člane na

REDNI LETNI OBČNI ZBOR,

ki se bo vršil

v soboto, dne 12. januarja 1929 ob pol 20. uri v zadnji sobi pri »Sionu«.

Dnevni red:

1. Poročilo predsednika.
2. Poročilo tajnika.
3. Poročilo blagajnika.
4. Poročilo pregledovalcev računov.
5. Volitev novega odbora.
6. Slučajnosti: članarina, ustvaritev glasila, razmerje

napram Zvezi javnih nameščencev itd.

Eventuelne predloge naj predlože člani vsaj 8 dni pred ob-
čnim zborom. V slučaju nesklepčnosti se vrši občni zbor eno
uro kasneje ob vsaki udeležbi in z istim dnevnim redom.

V Ljubljani, dne 23. decembra 1928.

ODBOR.

VABILO

na

REDNI OBČNI ZBOR

**KRAJEVNE SKUPINE NIŽJIH P. T. USLUŽBENCEV
V LJUBLJANI,**

ki se bo vršil

dne 20. januarja 1929 ob 14. (2.) popoldne v salonu pri Jerneju,
na Sv. Petra cesti, nasproti tovarne Polak.

Dnevni red:

1. Poročilo predsednika.
2. Poročilo tajnika.
3. Poročilo blagajnika.
4. Poročilo nadzorstva.
5. Volitev novega odbora.
6. Slučajnosti.

Ako občni zbor ob napovedani uri ne bi bil sklepčen,
otvori predsednik pol ure pozneje, to je ob 14. uri 30. minut
drugi občni zbor z istim dnevnim redom in ki bo veljavno
sklepal neglede na navzoče število članov.

ODBOR.

VIII. REDNI OBČNI ZBOR

**PODRUŽNICE OSREDNJEGA DRUŠTVA NIŽJIH POŠTNIH
IN BRZOJAVNIH USLUŽBENCEV V MARIBORU**

se bo vršil

v nedeljo, dne 27. januarja 1929 ob 14. uri v dvorani glav. pošte.

Dnevni red:

1. Poročilo predsednika.
2. Poročilo tajnika.
3. Poročilo blagajnika.

4. Poročilo preglednikov računov.
5. Volitev novega odbora.
6. Slučajnosti.

Ako občni zbor ob napovedani uri ne bi bil sklepčen, se
bo isti vršil pol ure kasneje istotam, in sicer negledé na število
prisotnih članov.

ODBOR.

REDNI LETNI OBČNI ZBOR

**KRAJEVNE SKUPINE NIŽJIH POŠTNIH IN BRZOJAVNIH
USLUŽBENCEV V CELJU**

se bo vršil

v nedeljo, dne 3. februarja 1929 ob pol 3. uri popoldne v klu-
bovi sobi Celjskega doma v Celju.

Dnevni red:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročilo predsednika.
3. Poročilo tajnika.
4. Poročilo blagajnika.
5. Poročilo pregledovalcev računov.
6. Volitev novega odbora.
7. Raznoterosti.

Ako občni zbor ob določeni uri ne bo sklepčen, se bo vršil
pol ure kasneje istotam in z istim dnevnim redom občni zbor
neglede na število prisotnih članov.

Tovariši pošt. in brzoj. nižji uslužbenci Celjskega okrožja
se vabijo, da se udeleže občnega zbora v mnogobrojnem šte-
vilu. Brez posebnih vabil.

ODBOR.

REDNI OBČNI ZBOR

**KRAJEVNE SKUPINE NIŽJIH POŠTNIH IN BRZOJAVNIH
USLUŽBENCEV V PTUJU.**

se bo vršil

v nedeljo dne 13. januarja 1929, v gostilni Peserl, Prešernova
ulica 17, v Ptuj.

Dnevni red:

1. Poročilo predsednika, tajnika in blagajnika.
2. Poročilo preglednikov računov.
3. Volitev novega odbora.
4. Poročilo predsednika osrednjega društva iz Ljub-
ljane.
5. Slučajnosti.

ODBOR.